

เทศน์เช้า วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๖๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ วันนี้วันพระ วันพระ วันโกน เราชวนขวยมาทำบุญกุศลของเรา แล้วบุญกุศลเราอยู่ที่ไหน นี่บุญกุศล

เวลาหลวงตาท่านอยู่กับหลวงปู่มันไง เวลาหลวงปู่มันท่านเทศน์ว่าภาระนะ นิพพานหยาบเอาไปได้เลย เพราะเวลาหลวงปู่มันท่านพูดออกมาจากใจท่าน ท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านได้ผ่านวิกฤตมา ท่านรู้จักกิเลสตัดหาความทะยานอยาก ท่านได้ฟาดฟันกับมันมา ท่านรู้เล่ห์เหลี่ยมของมัน ท่านบอกวิธีการนะ เวลาหลวงตาท่านบอกท่านนั่งฟังเทศน์หลวงปู่มันอยู่ นิพพานเหมือนหยาบจับได้เลย เหมือนดวงดาวที่เราจะจับได้เลย เพราะผู้ที่เทศน์ว่าการเป็นผู้รู้จริง เพราะผู้รู้จริงทำให้เราให้เห็นจริงใจ

นี่ก็เหมือนกัน เรามาทำบุญกุศลของเรา เราทำบุญกุศลของเรา แล้วบุญกุศลเราอยู่ที่ไหนล่ะ หยาบจับได้ไหม บุญกุศลมันอยู่ที่ไหน บุญกุศลมันอยู่ที่หัวใจของเราละ หัวใจของเราที่มันทุกข์มันยากนี่

เวลาถ้ามันเป็นบุญเป็นกุศลขึ้นมา จิตใจมันปลอดโปร่ง จิตใจมันโล่งโล่ง แต่ถ้าวันไหนถ้ามันทุกข์มันยาก กิเลสตัดหาความทะยานอยากมันบีบคั้นมัน เห็นไหม มันทุกข์มันยาก มันบีบมันคั้นนะ

เวลาเราดูหนังกำลังภายใน กระบี่อยู่ที่ใจๆ กระบี่ ถ้าใจมันเป็นธรรมแล้ว กระบี่ มันเอากิ่งไม้เอาใบไม้ มันก็เป็นกระบี่ฟาดฟันกับข้าศึกได้ทั้งนั้นเลย นี่ก็เหมือนกัน ถ้าจิตใจที่มันเป็นธรรมๆ แล้วเป็นธรรมมันมาจากไหนล่ะ เป็นธรรมก็มาจากหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นไง หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านฟาดฟันกับกิเลสตัดหาความทะยานอยากมา

กระป๋องที่ใจๆ ไ้คนทีมนั้นจะฝีมือเป็นยอดยุทธจักรมันฝึกฝนมาขนาดไหน มันต้องฝึกฝนมาตั้งแต่เด็กน้อย ตั้งแต่อายุเยาว์วัยกว่ามันจะฝึกฝนมันมาขนาดนั้น นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราจะมีธรรมะในหัวใจ เราจะมีที่พึ่งที่อาศัยของเรา เราก็ต้องฝึกฝนของเรา

ถ้ามาฝึกฝนของเรา เวลาฝึกฝนของเรา สิ่งทีกระทำๆ มามันฝึกฝน นิสาสนพิธี เวลาพิธีกรรมๆ ไปไหนนะ ถ้าที่ไหนวัดไหนเขาทำพิธีกรรม เราก็ต้องสาธุนะ พิธีกรรม เวลาเขาพูดว่าพิธีกรรมเป็นธรรมและวินัย ศาสนพิธี พิธีกรรม เราก็ไปศึกษาค้นคว้ามาจากพระไตรปิฎกนั่นแหละ พระไตรปิฎกเป็นธรรมและวินัย เป็นตัวแทนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พวกเราถูกไม่ได้นะ ที่ไหนเขาทำเป็นพิธี เราก็ต้องเป็นพิธีกับเขา แต่พิธีกรรมนั้น พิธีกรรมนั้นมันก็เป็นเรื่องเล็กน้อยไซ้ใหม่ ถ้าเราจะเติบโตขึ้นมา เราจะเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมา

นี่ก็เหมือนกัน เราจะเป็นเจ้ายุทธจักร เราก็ต้องฝึกฝนขึ้นมา เราต้องมีวิทยายุทธของเรา ถ้าเรามีวิทยายุทธของเรา พิธีกรรมมันเป็นเรื่องทำให้มันก็คขวางกันเรื่องพิธีกรรมนั้นนะ แต่พิธีกรรมมันก็ฝึกฝนขึ้นมา ถ้าไม่มีพิธีกรรมขึ้นมา ไม่มีการฝึกฝนขึ้นมา มันก็ไม่มีเจ้ายุทธจักร แต่เวลามันเป็นเจ้ายุทธจักรแล้ว กระป๋องที่ใจๆ ไ้

นี่ก็เหมือนกัน เรามาวัดมาวาขึ้นมา เรามาทำบุญกุศลของเรา บอก “เฮ้ย! มันไม่มีอะไรเลยไปที่วัดแล้วไม่เห็นทำอะไร”

กระป๋องที่ใจๆ หัวใจเรา หัวใจเราเป็นธรรมหรือไม่ แล้วเราทำบุญกุศลของเราด้วยหัวใจของเราหรือไม่ ทำบุญทิ้งเหวๆ หัวใจเราเป็นธรรมขึ้นมา เรามีเจตนามาตั้งแต่บ้านไซ้ใหม่ วันนี้เราจะไปทำบุญ ถ้าเราคิดถึงบุญกุศลของเรา เวลาบุญกุศลของเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสั่งสอนไว้ พวกเราให้รู้จักเสียสละ ให้ฝึกหัดหัวใจของเรา ถ้าฝึกหัดหัวใจ

ถ้าหัวใจของเรามันอยู่ที่ไหน เราไม่รู้จักมันไ้ เจตนา เจตนาเกิดจากจิต เจตนาเกิดจากหัวใจนั่นแหละ ถ้าเจตนาขึ้น ถ้ามันคิดแต่เรื่องดีๆ มันเลี้ยงหัวใจให้มันดิงามขึ้นมา ถ้าเลี้ยงหัวใจให้ดิงามขึ้นมา แล้วไปแล้ว ไปวัดไปวา ถ้ามันเป็นธรรมๆ ที่ไหนเขาฝึกฝน ที่ไหนเขาทำดีแล้ว เราควรทำตามเขา ไปที่ไหน พระเราจะไปอยู่ที่ไหน เขาจะไปขอนิสัยใคร เขาให้ดูครูบาอาจารย์ก่อน ถ้าครูบาอาจารย์ ถ้านิสัยเข้ากันได้เขาถึงขอครูบาอาจารย์

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราไปวัดไหนๆ วัดไหนเขาทำอย่างไร เราก็สังเกตเขาก่อน เขาทำอย่างไร เราควรทำอย่างนั้น ไม่ใช่ไปคิดไปวางใจ กระทบอยู่ที่ใจ แต่ถูกระรานไปทั่วเลย

กระทบอยู่ที่ใจ เก็บไว้ในใจ ถ้ามันเป็นธรรมๆ นะ กระทบอยู่ที่ใจ เขาจะลงศีลธรรม ถ้าที่ไหนเป็นศีลเป็นธรรม เขากุ้มครองดูแล เขาปกป้อง ถ้าที่ไหนไม่เป็นธรรมๆ เราตรวจสอบตรวจสอบไปอย่างนั้น

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าใครมีความสงสัยสิ่งใดขึ้นมาว่าทำไมไม่ทำอะไรเลย... ให้ถามหัวหน้า นี่ หัวหน้าจะอธิบายเอง มันไม่ทำเพราะเหตุใด มันทำมาแล้วๆ ฝึกฝนมาแล้ว ถ้าทำมาแล้ว ทำมาเพื่ออะไร ทำมาให้เข้าใจในเรื่องพระพุทธศาสนา ศาสนาพิธี พิธี พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เวลาพระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เวลาแสดงธรรมขึ้นมา แสดงธรรม พระอริยสงฆ์ขึ้นมา รู้ธรรมขึ้นมาในหัวใจ รู้ธรรมขึ้นมาในหัวใจนะ

สงฆ์ ผู้ที่ฆราวาสกำลังจะบวชเป็นพระ เวลาบวชพระขึ้นมา พระจะดำรงชีพแบบฆราวาสไม่ได้ ฆราวาสเขากระทำตนสิ่งใด พระทำอย่างนั้นไม่ได้ ถ้าพระทำอย่างนั้นไม่ได้ แล้วพระทำอย่างไร ถ้าพระทำอย่างไร พระก็บิณฑบาต นี่หน้าที่ของพระ เวลาไปวัดไปวา ให้ศีลให้พร เวลาให้ศีลให้พร ดำรงชีพให้เป็นตัวอย่าง

เวลาไปวัดไปวา ไปวัดหลวงพ่อนี่ดีนำคุณเลย กินข้าวมือเดียว โอ๊ย! ไม่ต้องวุ่นวายเลย ไปอยู่บ้าน ๓ มื้อนะ พอมาวัดแล้วเอาตามหลวงพ่อก็เลย กลับบ้านไปกินข้าววันละหนนะ มีเงินเหลือเก็บเยอะแยะเลย

เราอยู่ได้ เราอยู่ได้ แต่เราอยู่ในสังคม สังคมเป็นอย่างนั้น สังคมนะ เวลาสังคม ถ้าเราจะฟังสังคมๆ เราก็ต้องฟังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมวินัย ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗

ศีล ๕ มีเงิน ๕ บาท มีทอง ๕ บาท ทอง ๕ บาทก็ราคาเท่านั้น เวลาทอง ๘ บาท เฮ้ย! ๘ บาทเยอะกว่า แล้วถ้า ๑๐ บาท เฮ้ย! ๑๐ บาทเยอะกว่า แต่เวลาถือศีลมันถือศีล ๔ สุราเอาไว้ก่อน เวลาถือศีลมันไม่เอานะ เวลาทองกำมันจะเอา ๒๐ บาท ๓๐ บาท พระมี ๒๒๗ บาท เวลาถ้าศีลมันมากขึ้น ศีลมันมากขึ้นก็นี่ไง เวลาเราถือศีล วิกาลโภชนา เราไม่กินข้าวตั้งแต่ช่วงวิกาลไป นั่นนะมันก็เป็นทองของเรา แต่มันไม่เอา

เวลาสังคมเขาตากเขาถาง เชื้อเขาไปหมดแหละ มีเยอะเยอะไปที่จะทำคุณงามความดีใน
สุดท้ายแล้วบอกว่า ไม่กินเหล้าขบไม่ได้ ไม่ใช่ลูกผู้ชาย

เราบอกว่า อย่าไปฟังมัน เราฟังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าปากสะอาด ปากบริสุทธิ์ ไอ้สิ่งนั้นมันว่ามันเป็นการเข้าสังคมๆ

หลวงปู่ฝั้นท่านพูดประจำ ท่านไม่กินเหล้านะ หลวงปู่ฝั้นนะ คุณสังคมท่านสิ ศาลาท่านอัด
แน่นเลย

ไอ้เราก็อ่าเข้าสังคมๆ มันจะเอาตามใจตัวมันนะ เข้าสังคม ถ้าไม่กินเหล้า เข้าสังคมเขา
ไม่ได้ หลวงปู่ฝั้นท่านบอกว่าท่านไม่เคยยุ่งเรื่องนี้เลย เพราะท่านบวชมาตั้งแต่เณร ท่านไม่เห็น
แต่ะสุราเมรัยเลย ทำไมคนไปหาท่านเยอะเยอะ

เข้าสังคมๆ มันก็เรื่องสังคมนั้นแหละ เรามันอ่อนแอ นี่พูดถึงเรื่องโลกนะ

ถ้าบุญมันเป็นอย่างไร ถ้าบุญมันเป็นอย่างไร ถ้าบุญมันเป็นอย่างนั้นบ้าง หนึ่ง เรา
ประหยัดมัชฌัตถนะ เงินทองเราเหลือเฟือ พอเงินทองเราเหลือเฟือแล้ว สุขภาพเราก็ดีขึ้นมา แล้ว
เวลาคนเมา เวลาคนเมามันเกิดความประมาทเลินเล่อ มันทำไปแล้วมันจะเกิดอุบัติเหตุของมัน ถ้า
สุขภาพของเราดีขึ้นมามันดีไปหมดเลย พอดีไปหมด คนมันมีสติปัญญาขึ้นมาทำสิ่งใดมันก็
สะดวกสบายใจใหม่ ถ้าคนขาดสติขึ้นมาทำอะไรก็ผิดพลาดไปใจใหม่

นี่พูดถึงบุญกุศลนะ ถ้าบุญกุศลมันขึ้นมา เราฝึกหัดขึ้นมา ฝึกหัดจากศาสนพิธี ฝึกหัดมา
จากการกระทำนั้น แต่เวลาฝึกหัดไปแล้วมันต้องพัฒนาขึ้น มันต้องดีขึ้นไป เวลาดีขึ้นไป กระบืออยู่ที่
ใจ ธรรมะมันก็อยู่ที่ใจ มาวัดมาวาขึ้นมา มาวัดมาวาเพื่อประพฤติปฏิบัติใจ เวลาประพฤติปฏิบัติ
มา บุญกุศลที่ทำแล้วเป็นอามิส เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการกับพระ
อานนท์ใจ “อานนท์ เชอบอกเขานะ ให้ปฏิบัติบูชาเราเถิด อย่าบูชาเราด้วยอามิสเลย”

มันเป็นอามิส อามิสคือแสวงหา แก่อามิส เราก็อ้อมตายนะ ปัจจัย ๔ หากันเกือบเป็น
เกือบตาย แต่มันเป็นอามิส อามิสมันเป็นวัตถุ แต่เชอจงปฏิบัติบูชาเราเถิดๆ เวลาปฏิบัติบูชา เรา
ปฏิบัติ เอาอะไรปฏิบัติ ถ้าไม่มีเจตนา ไม่มีสติตั้งใจ เอาอะไรปฏิบัติ นั่งสมาธิ นั่งไป ๕ นาที
มันจะตายแล้ว เคนจงกรม เข้าไปในทางจงกรม มันจะฟังชานตายคาทางจงกรมนั้นนะ เพราะ
อะไร เพราะนั่นแหละจะไปหาใจ ธรรมะอยู่ที่ใจๆ

ชาวไร่ชาวนาเขาทำอะไรทำสวนของเขา เขาทำไร่ที่นาของเขา ธรรมะของเราจะเกิดขึ้นมา ต้องเกิดขึ้นมาจากใจของเรา เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามามากน้อยแค่ไหน ธรรมะเป็นธรรมชาติ

ธรรมะเป็นธรรมชาติ แต่ด้วยอำนาจวาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปบุคคลนั้นขึ้นมา นี่เข้ามาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ชำระกิเลสตัดหาคความทะยานอยาก พญามาร

พญามาร คูตี พญามาร เวลาไปวัดไปวา เขาเขียนไว้ตามโบสถ์ตามฝาผนัง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้แม่พระธรณีเป็นพยาน เวลาบีบมวยผมมานี้มารดาหมดเลย นี่พญามาร กองทัพมาร เสนามาร โอ๊ย! มันยกมาทำลาย ทำลายบัลลังก์การภาวนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านชนะมารมาแล้ว ชนะมารขึ้นมาแล้ว เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนพวกเราไป เพราะอะไร เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ใช่เอาธรรมะไว้ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์เดียว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการได้พระอัญญาโกณฑลัญญะ ได้ปัญญาจักขีย์ ที่นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ต้องการให้พวกเรา มีคุณธรรมในหัวใจ ต้องการให้พวกเรา ได้สัมผัสธรรมะใหม่ ท่านถึงใช้อุบายบอกว่าให้ปฏิบัติบูชาเราเถิดๆ

แต่เวลาปฏิบัติบูชา เราปฏิบัติไปแล้วมันก็เป็นศีล เป็นสมาธิในใจของผู้ที่ปฏิบัติ นั้น ถ้าผู้ที่ปฏิบัติ นั้น ใจ ปฏิบัติบูชาเราเถิด เราจะ ได้สัมผัสอันนั้น เราจะ ได้รู้เท่าทันอันนั้น

นี่มาทำบุญๆ ขึ้นมามันก็เป็นเรื่องอามิส เป็นเรื่องของสังคมาวัตนธรรมประเพณีใช้ใหม่ เวลาเราประพฤติปฏิบัติเป็นปัจเจกตั้ง สันติปฏิญญาโก ไม่ต้องมาบอกนะว่าศาสนาจะดีหรือไม่ดี ถ้ามันเข้าถึงใจไปแล้วนะ ไม่ต้องมาบอก ไม่ต้องมาบอก มันคัดค้านหมดละ เสียเวลา ไม่ต้องให้มายุ่งทางจงกรม จะอยู่ในทางจงกรม จะนั่งสมาธิ ไม่ต้องมาบอก ไม่ต้องมาบอก นี่ใจ เวลาปฏิบัติบูชา นั้นนะปัจเจกตั้ง สันติปฏิญญาโก ถ้ามันรู้เองเห็นเอง ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคตนะ มันได้สัมผัสไป

เราพูดประจำ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านพูดเอง ถ้าจะระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ไปสังเวชนียสถานทั้ง ๔ ถัด แต่เวลาของเราเนะ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านพูดกันว่า ถ้าจะบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะกราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำความสงบของใจเข้ามา พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

พุทธะ ไปกราบพระพุทธรูปๆ นะ หัวใจที่เป็นพุทธะ หัวใจเราเป็นพระพุทธรเจ้า พระพุทธรเจ้าอยู่กลางหัวใจเราเลย ถ้าเราได้ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากลางหัวใจ ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ผู้ใดมีสติธรรม มีสมาธิธรรม ได้เข้าไปใกล้ชิตตถาคต

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านสอนพระนะ ภิภษ ถ้าอยู่ถึงภาคตะวันตก อยู่ไกลเราเป็นพันๆ ไมล์เลยนะ อยู่ที่ไหน อยู่ชนบทประเทศ ปฏิบัติเหมือนเรา ปฏิบัติตามเรา เหมือนอยู่ใกล้ชิตเรา ผู้ใดจับชายจิวรเราไว้ อุบัติฐานองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ด้วยกัน ไม่ประพฤติปฏิบัติตาม ไม่ทำตาม เหมือนอยู่ห่างไกล เหมือนอยู่คนละโลก เหมือนอยู่กันคนละมิติ นี่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเผด็จพระๆ ใจ

แล้วนี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา นี่ใจ กระบืออยู่ที่ใจ นี่ก็เหมือนกัน ถ้าธรรมะอยู่ที่ใจ แต่เกือบเป็นเกือบตาย เวลาทำขึ้นมา ถ้ามันทำได้ง่ายๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องทำได้ขนาดนั้นเชียวหรือ

เวลาเขาว่ากัน ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องมูมานะขนาดนั้น ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอดอาหารสลบถึง ๗ วัน

คนเราขณะตนเองนะ ธรรมะอยู่ปากตาย ปากตายเพราะอะไร เพราะคนเราเวลานั้นใจก็เกียจขึ้นมา มันอ้ำร้อยแปดเลย ไปปฏิบัติสิ ฟรุ้งนี่จะไปทำงาน นั่งสมาธิไปแล้วเดี๋ยวร่างกายมันจะพิการ โอ๊ย! เราเป็นโรคภัยไข้เจ็บ มันมีโรคอยู่เยอะแยะเลย โอ๊ยโฮ! ไม่ต้องทำอะไรเลย มันอ้ำพร้อมเลย

แต่ถ้าบอกว่าเอ็งก็ต้องตายนะ เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ อริยทรัพย์ อริยทรัพย์คือชีวิตเรานี้แหละ เพราะการเกิดเป็นมนุษย์นี้เป็นอริยทรัพย์ เพราะมนุษย์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประพฤติปฏิบัติจนถึงเป็นศาสดา พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะเกิดมาเป็นมนุษย์ ประพฤติปฏิบัติไปจนเป็นพระอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา ดูพระโมค

คัดลानะไปเที่ยวนรก ไปเที่ยวสวรรค์ ไปเที่ยวหมดเลย ไปเห็นหมดเลย แล้วมารายบาย พระพุทธเจ้าว่า คนคนนั้นตายแล้วไปเกิดที่นั่น คนคนนั้นตายแล้วไปลงที่นั่น พระพุทธเจ้าบอก ไซ้ๆ หมดเลย มนุษย์ทั้งนั้นนะเนี่ย นี่การเกิดเป็นมนุษย์มันมีโอกาสนี้ไง

แต่เวลาโอกาสของเรา เราจะเกิดเป็นมนุษย์ เราจะประสบความสำเร็จทางโลก เราจะมี ชื่อเสียงเกียรติศัพท์เกียรติคุณ นั้นนะเวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ โมฆ บुरุษตายเพราะลาภ โมฆบुरุษคือบुरุษที่ว่างเปล่า ว่างเปล่า ไม่มีหลักเกณฑ์ในหัวใจ แล้วพอว่าง เปล่าแล้วต้องการให้คนอื่นสรรเสริญเยินยอ

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปลงอายุสังขาร พระอานนท์เข้าไปรายงานองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำไมเป็นอย่างนั้นๆ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “มันเป็นเช่นนั้นเอง อานนท์”

ไม่เคยตื่นเลย เขาทั้งยกย่อง เขาทั้งสรรเสริญ เขายังค้าชู องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บอกมันเป็นเช่นนั้นเอง มันเป็นอย่างนั้นแหละ มันไม่มีอะไรแปลกประหลาดมหัศจรรย์หรือคนถ้าศรัทธาก็เป็นแบบนั้น

เวลาพวกเดียรถีย์นิครนถ์มันพยายามทำลายศาสนา มันทั้งกลั่นทั้งแกล้ง ทั้งวางแผน ทั้งทำลาย มันก็เป็นเช่นนั้นเองเพราะคนมันอิจฉาริษยา เพราะคนมันต้องการทำลาย จ้องจะทำลาย มันก็จะทำลายตามความคิดของมัน คนที่มีศรัทธาความเชื่อที่ความเคารพบูชา เขาก็เคารพบูชา โดยหัวใจของเขา ธรรมะอยู่ที่ใจ นี้ไง แต่ของเรา เราไม่ต้องการธรรมะแบบนี้ เราต้องการสัจจะ ต้องการความจริง ธรรมแบบนี้เขาเรียกว่าเจตนา

เจตนาบุญกุศลนะ เจตนาที่เป็นบุญ เจตนาที่เป็นบาป เจตนาต่างๆ เพราะความหลงผิด เพราะอวิชชามันปิดบังหัวใจ มันถึงได้บังคับหัวใจให้คิดให้ทำแบบนั้น ที่เรามาวัดมาวากันอยู่ที่นี่ เราฟังธรรมกันอยู่ที่นี่ เรามาสร้างกุศลกันอยู่ที่นี่ เราก็เข้ามาที่ใจของเราเนี่ย ทำบุญทำไม มาตั้งไกล มาทำไม มาเพื่อสร้างสุขภาพจิตให้เข้มแข็ง

สุขภาพของเรา เห็นไหม ในพระพุทธศาสนามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาแห่งปัญญา ยอดเยี่ยมกระเทียมคอง สุดยอด แล้วเราละ ที่เรามา เราก็ มาศึกษาอย่างไร้ใจ เราเกิดเป็นมนุษย์มันเป็นอริยทรัพย์ไซ้ไหม เราก็อยากได้ของเรา อยากเป็นของ

เรา ธรรมะอยู่ที่ใจ ถ้าธรรมะอยู่ที่ใจ เราฝึกฝนค้นคว้าหาใจของเรา แล้วเราพยายามจะประพฤติปฏิบัติใจ

แต่เราเกิดเป็นมนุษย์นะ มนุษย์เกิดมาแบบโลกสมมุติใจ โลกสมมุติเขาก็ต้องแสวงหา เราก็แสวงหาเลี้ยงชีวิตนี้ไว้ เลี้ยงชีวิตนี้ให้มันมีสติมีปัญญาคัดเลือกแยกแยะอะไรเป็นความจริง อะไรเป็นของชั่วคราว

การเกิดเป็นมนุษย์มันเป็นของชั่วคราวแค่ ๑๐๐ ปี ถึงว่ามันเป็นสมมุติใจ แต่เวลาประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริงแล้วนะ ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย จากเกิด แก่ เจ็บ ตาย แล้วถ้าปฏิบัติได้จริง ได้คุณธรรมจริง ได้สัจจะจริง มันจะเป็นไปสำหรับกายอวิชา คือความไม่รู้ที่ทำให้จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะให้มันไปรู้แจ้งเห็นจริงตามความเป็นจริงนะ แล้วมันจะไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย

จากเกิด แก่ เจ็บ ตาย มาประพฤติปฏิบัติค้นคว้าให้มันจนเป็นไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย กลางหัวใจดวงนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะโกหกพวกเราหรือ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมวินัยนี้ไว้เพื่อสิ่งใด เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มันสำคัญอดเยี่ยมอย่างนี้

คนที่มึนบุญกุศล สร้างบุญกุศลของตน มันก็ประสบความสำเร็จทางโลก แต่คนถ้ามีสติมีปัญญา ถ้าประสบความสำเร็จทางโลกก็ความเกิดเป็นมนุษย์ที่เป็นอริยทรัพย์นี้แหละ แต่ถ้าเรามีสติมีปัญญามากกว่านั้น เราจะทำความจริงขึ้นมาในหัวใจของเรา เราจะเป็นอย่างบุคคล เป็นบุคคลที่ยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่ เห็นไหม เวลาหลวงตาท่านพูดไป สิ้นกิเลสไปแล้วนะ จิตใจครอบ ๓ โลกธาตุ กามภพ รูปภพ อรูปภพ

กามภพตั้งแต่เทวดาลงมา รูปภพตั้งแต่พรหม อรูปภพ พรหมไม่มีรูป นี่มันยิ่งใหญ่ขนาดไหน แล้วหัวใจนี้ครอบคลุมได้หมด หัวใจนี้ เพราะจิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ วิวัฏฏะ จิตนี้มันหักจากวัฏฏะเป็นวิวัฏฏะ

พอวิวัฏฏะ เทวดา อินทร์ พรหมเขาก็อยากจะเป็นแบบเรา เทวดา อินทร์ พรหม คนที่เป็นสัมมาทิฐินะ ถ้าเป็นมิจฉาทิฐิ เทวดา อินทร์ พรหมเป็นมิจฉาทิฐิ เขาก็ว่าเขายิ่งใหญ่ แต่ถ้า

เป็นสัมมาทิฐิ เขาต้องตาย เขาต้องอุบัติ เขาต้องเกิดใหม่ เขาก็อยากจะเป็นแบบพ้นจากทุกข์ เขาก็มาฟังเทศน์ฟังธรรมครูบาอาจารย์เรา

เราฝึกฝนอย่างนี้ เราทำอย่างนี้ นี่ไง พูดถึงว่าธรรมะอยู่ที่ใจๆ ฝึกใจเรานะ แล้วถ้ามีสิ่งใดกระทบกระทั่งกันบ้าง เราให้อภัยต่อกัน การให้อภัยต่อกันนั้นก็บุญ ไม่ใช่ว่ามาวัดมาวาทำบุญกุศลๆ นั่นเป็นบุญกุศล การหลีกทาง การให้ เราหลีกให้เขา เรายิ่งใหญ่ ไอ้อันที่มันชนเรานั้นนะ ไอ้อันนั้นจะจิตใจมันต่ำต้อย ไม่ใช่ว่าเขามาก็ชนเลย เออ! ไม่ยอมใคร นี่ธรรมะไม่ได้อยู่ที่ใจ

ธรรมะอยู่ที่ใจ เราเห็นเลยละ เห็นเสือเห็นสาง เรายังหลบหลีกให้มัน สัตว์มันล่ามนุษย์ นี่ก็เหมือนกัน เห็นคนที่จิตใจมันมีปัญหา เราหลบหลีกให้ซะ อันนั้นจะเป็นบุญทั้งนั้นนะ เราหลบ เราหลีก เราหาโอกาสที่เราทำคุณงามความดีของเรา ดูแลหัวใจ ส่งเสริมหัวใจ อย่าให้หงุดหงิด มีอะไรแล้วหงุดหงิด พอหงุดหงิด มันก็ให้ต่ำต้อย แต่ถ้าเรามีสติปัญญาดูแลนะ เพิ่มพัฒนาขึ้นมา ให้หัวใจเรายิ่งใหญ่ ถ้าหัวใจยิ่งใหญ่ เห็นไหม ธรรมอยู่ที่ใจ เอวัง